

πρωτοφανής, και ανεξήγητος εισέτι αστήρ οδηγεί τους σαρδούς της Ανατολής προς προσκύνησιν του νηπιού τούτου και σάς· ὑπὲρ τὸ μέρος οὐ ἦν τὸ παιδίον εξαφανίζεται εἰτα διὰ παντός. Ἄγγελοι ὕμνων τὸ ταχὺν παιδίον ὡς τὸν Σατήρα τοῦ κόσμου καθὼς ὁμολογοῦν κηρύττει και κηρύττει ποιμένες. Οἱ Μάγοι ἐρωτοῦν ποῦ εἶναι· ὁ γεννηθεὶς ἦδη βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, ὁ δὲ Ἡρώδης ἐνόησας προσωπῶς ποῖον ἐννοοῦν, ἐρωτᾷ τοὺς Φαρισαίους ποῦ κατὰ τῆς Γραφᾶς θὰ ἐγεννᾶτο ὁ Χριστός, ἵνα δώσῃ ἀπάντησιν εἰς τοὺς Μάγους. Οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἰουδαίου λαοῦ θορυβοῦνται, συγκαλοῦν συνέδριον, και συσκέπτονται περὶ τοῦ τί δέον γενέσθαι ἐφ' ὅσον τὰ σημεῖα τῶν Γραμμῶν και κειρῶν ἐδήλου· ὅτι ἦδη ἐν Βηθλεὲμ ἐγεννήθη ὁ ἀνεκμενόμενος Μεσσίας. Ἡ Ρωμαϊκὴ Σύγκλητος καθίσταται ἐνήμερος τοῦ συγκαλοιστικῆς τούτου γεγονότος. Παρκαίπω ν' ἀνατέρω τὰ κατὰ τὴν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου, τῆς προφητείας τοῦ Συμεὼν και Ἄννης και Ζαχαρία, τὰ σκιρτήματα τοῦ Προδρόμου κ.λ.π. Πάντα ταῦτα τὰ ἱστορικὰ γεγονότα ἢ οὐδεὶς δύνανται ν' ἀμφισβητήσῃ ἀποδεικνύουν τὸ ὅτι πράγματι τὸ παιδίον τοῦτο εἶναι ὁ ἀνεκμενόμενος Θεάνθρωπος Χριστός. Εἶναι λέγομεν ταῦτα ἀνεκμεισθήτητα ἱστορικὰ γεγονότα καθ' ὅτι τὴν εὐκρίνειαν και ἀξιοπιστίαν τῶν Εὐαγγελιστῶν οὔτε ὁ Πενάν και Στράους ἀμφισβητοῦν.

Ἄλλως διατε δὲν εὐρέθησαν σύγχρονοι και διή οἱ ἄσπονδοι ἔχθροι τοῦ Χριστοῦ Φαρισαῖοι νὰ διαφεύδουν ταῦτα· Πῶς εἶναι δυνατόν φυσικῶς νὰ ἐξηγηθῇ ὁ ἀστήρ τῶν Μάγων· Πῶς δὲ τὸ διέφευσαν οἱ Μάγοι ἢ ὁ Ἡρώδης ἢ οἱ Φαρισαῖοι; Πῶς ἐτόλμησαν οἱ Μάγοι ν' ἀθετήσουν τὴν εἰς τὸν τόπον αἰμοδόρον Ἡρώδη δουλεύσαν ὑπόσχεσιν νὰ ἐπιστρέψουν οἴκοι δι' Ἰερουσαλήμ ἐν τῇ ὄντι ἄγγελος Κυρίου δὲν ὑπέδειξεν αὐτοῖς τὸ μυστήριον; Πῶς μόνον ὁ Χριστός ἐγκαίρως διέφυγε τὸν κίνδυνον τῆς σφαγῆς· φυγῶν εἰς Αἴγυπτον; Ὁ Ἰωσήφ ὁ μνηστὴρ πῶς δὲν διέφευδε τὰ κατὰ τὸν Εὐαγγελισμὸν; Οἱ ποιμένες μεθ' ὧν ἀνεκμεισθῶν ἢ ἦσαν και νέοι πῶς δὲν διεφεύδουν τὰ γραμμένα ὑπὸ τῶν Εὐαγγελιστῶν; Οἱ λόγοι τοῦ Συμεὼν και τῆς Ἄννης κ.λ.π. πῶς δὲν διεφεύδονται; Οἱ Φαρισαῖοι δὲν ἢ ἐκίνουν πάντα λίθον ἵνα διαφεύδουν ταῦτα ἀπὸ ἄλλως εἶχον τότε στοιχεῖα δηλοῦντα, χρόνον, τοπον, πρόσωπα κ.λ.π. ἀκριβῶς; Ὡστε ἱστορικῶς εἶναι ἀνεκμεισθήτητον τὸ ὅτι ὁ Χριστός ἦν ὁ ἀνεκμενόμενος Θεάνθρωπος. Ἡδη ἂς ἐξετάσωμεν και λογικῶς και πειραματικῶς τὸ τοιοῦτον. Εἶναι δυνατόν λογικῶς ἢ γέννησις ἐνδὲς πτωχοῦ νηπιῶν νὰ συγκαλονίσῃ τὸ Σύμπαν; Ἀπαντᾷται παρομοίᾳ περίπτωσις καθ' ἣν νὰ ἐλήφθησαν τότε μέτρα ἀφ' ἐνδὲς πρὸς ἐξόντωσιν και ἀφ' ἐτέρου πρὸς λατρείαν δι' ἐν νηπιῶν; Τὸ μέρος, οἱ γονεῖς και αἱ συνθήκαι ὑφ' ἃς διηγόνται οἱ Εὐαγγελισταὶ ὅτι ἐγεννήθη ἐπιτρέπουν νὰ χωρήσῃ ἢ ὑπόνοια τῆς πλαστότητος; Ἦτο δυνατόν ἀνθρωπίνῃ φαντασίᾳ νὰ συλλάβῃ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Θεὸς θὰ ἐγεννᾶτο ὡς ἄνθρωπος ἐνδὲς φάνης· ὅτι θὰ κατεδιώκετο ἵνα φανευθῇ ὅτι θὰ ἐφευγε φοβοῦμενος τὴν μάχαιραν τοῦ Ἡρώδου κ.λ.π.; Ἐκτὸς τούτου ὁ Χριστός ἔχει ἱστορίαν 4 χιλ. ἐτων και πρὶν εἶτι γεννηθῇ. Ποῖος ἄλλος ἄνθρωπος ἐξησαν, ἐπιστεῦθη, ἠγαπήθη, ἐλατρεύθη ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ κόσμου και πρὶν εἶτι γεννηθῇ; Δὲν εἶναι γενικὸς κανὼν τῆς ζωῆς καθὲ ἀνθρώπου νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ

τὸ μηδὲν και τὴν ἀνυπαρξίαν και νὰ βαδίζῃ πρὸς τὸ ἀγνωστον; Πῶς μόνον ἐν τῇ Χριστῷ δὲν συμβαίνει τὸ τοιοῦτον; Ἡπατήθη ὁ κόσμος; Πῶς δὲν ἠπατήθη και πάλιν; Τίς ὁ ἀπατεὼν ἀπὸ ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἀνέμενε; Λέγουσιν διατε δὲν ἐπιστεῦθη γενικῶς νηπιόθεν; Ἀπαντῶμεν· Λόγῳ τῆς διαφθορᾶς, ἐγωῦσμου, πνευματικῆς σκοτίας, διαδόσεως ὅτι ἐρονεύθη, και ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἤρξατο νηπιόθεν θευματουργῶν ἢ διδάσκων ἀλλὰ παρυσιαίετο ὡς ἄπλοῦς ἄνθρωπος κ.λ.π. Ἄλλὰ μήπως και σήμερον πολλοὶ δὲν βλέπουν τὸ ὄρθον ἀλλὰ ἐκ διαφόρων λόγων ἀροῦνται νὰ τὸ ἀποδεχθῶν; Ἀδύνατον ὅθεν νὰ ἐξηγηθῶν πάντα τ' ἀνωτέρω ἄλλως και ἵνα ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὴν τρομερὸν λαδύρινθον εἰς ὅν ἢ ἀπιστία μᾶς περιπλέκει ἀνάγκη ν' ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ ἐξῆς διλήμμη: Ἡ ὁ Χριστός εἶνε τῇ ὄντι Θεάνθρωπος ἢ ἢ ἱστορία, ἢ παῖρα και ἢ λογική δὲν μᾶς οδηγοῦν πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ δεῦτερον δὲν συμβαίνει φυσικῶς και κατ' ἀνάγκην συμβαίνει τὸ πρῶτον.

ΝΕΟΙ ΟΜΟΛΟΓΗΤΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΝ ΠΙΣΤΕΩΣ

Εἰς τὴν Ρωσσίαν ἐνέσκηψε και ἐπικρατεῖ ἀληθὴς πείνα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἡ Νοβίετικὴ Κυβέρνησις μεταξὺ τῶν ἄλλων αἵτινα διέπραξε διὰ νὰ νεκρώσῃ τὸ θρησκευτικὸν συνκλισθημα τοῦ λαοῦ ἀπηγόρευσε τελευταίως και τὴν δημοσίαν πόλησιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς χαρακτηρήσασα αὐτὴν ὡς εἶδος πολυτελείας! Δὲν ἠρκέσθη ὅμως εἰς αὐτὸ κατήργησε τοὺς ἱεροὺς νεοὺς και παντοιοτρόπως ἐξευτέλιτε τοὺς λειτουργοὺς τοῦ Ὑψίστου. Ἐπειδὴ ὅμως βλέπει πῶς εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν ὁ νεὸς τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἀθικτος, προσπαθεῖ διὰ δημοσίων διαλέξεων ἀντιθρησκευτικῶν νὰ ἐντεπείρῃ τὴν ἀθεῖαν εἰς τὴν συνειδήσιν τοῦ Ρωστικοῦ λαοῦ. Εἰς μίαν ἐκ τῶν συνκλιροῦσεων αὐτῶν, ἀπὸ ὁ ρήτωρ τῆς ἀθεῖας ἐπὶ ὀλόκληρον ὥραν προσεπάθησε νὰ καταρρίψῃ τὸ θεῖον και ἄρρητον κἄλλος τῆς Θεότητος τοῦ Ἰησοῦ διὰ ἄρρυτάτων φράσεων, εἶπεν ἐν εἰδῇ προσκλήσεως. «Ἐὰν κανεῖς μεταξὺ τῶν ἀκρατῶν μου ἐπ' θυμῇ νὰ λάβῃ τὸν λόγον, δύναται νὰ ὀμιλήσῃ. Ὁ θὰ ἦτο ἐνδιαφέρον νὰ ἀκούσωμεν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου και κανένα ἀντιπρόσωπον τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας». Εὐθὺς τότε ἐπροχώρησε πρὸς τὸ δῆμν εἰς ἱεροὺς ὀρθόδοξος.

«Σὰς εἰδοποιῶ ὅμως» εἶπεν εἰς νὰ προσθέσῃ ὁ Μπολσεβτικὸς ρήτωρ ὅτι δὲν ἔχετε παρὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας μόνον, διὰ νὰ ἐκθέσῃτε ὅσα θέλετε νὰ εἰπητε».

«Μείντε ἡσυχος—εἶπεν ὁ ὀρθόδοξος ἱερεὺς—δύο λέξεις μόνον, ἔχω νὰ εἰπῶ». Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸ ἀκρατῆριον εἶπεν. «Ἀδελφοί, ὁ Χριστός ἀνέστη!» Οἱ λόγοι αὐτοῦ τοῦ ἱερέως ἠλέκτρισιν και ἀφύπνισαν τὸ κοιμώμενον ζωηρὸν θρησκευτικὸν συνακτῆριον τῶν πιστῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἰησοῦ, και τὸ ἀκρατῆριον τότε ὀλόκληρον με μίαν φωνὴν ἐρονοφώνησεν ἐνώπιον τοῦ Μπολσεβίκου διώκτου «Ἀληθῶς ἀνέστη».

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀντιπρόσωπος ἡμῶν εἰς τὰς Ἐπαρχίας εἶναι ὁ κ. Κων. Καραλῆς· ὅστις ἐνεργεῖ ἐγγραφαὶς και εἰσπράξεις διὰ λογαριασμὸν τοῦ Περιόδικου μας. (Ἐκ τοῦ Γραφείου).